

hogy a nővérek is megtekintsék. És ha valami komolyabb ok: a szeretet, szívélyesség, a hála vagy akár az illem úgy kívánja, hogy más nővér- vagy szerzetesházba is elmenjenek ily előadásokra, legyen. De pusztán csak szórakozás céljából, nem egészen illik hozzájuk.

A gyermekek neveléséhez bizonyos szórakozások, ünnepek, séták, kirándulások szinte hozzátartoznak. És a velük foglalkozó nővérek mindezzel szintén foglalkoznak, de nem a saját kielégítésük, hanem a gyermekek java végett. Éppenúgy elvezethetik őket más nővér- vagy szerzetesházba is ily előadásokra. A gyermekekkel és gyermekekért sok mindent megtehet a nővér. De csakis miattuk tegye, nem pedig sajátmaga mulatgatására.

A szent fogadalmak letétele aklamával megújították kereszt-ségi fogadalmukat. Nos, ekkor lemondottak az *ördög pompájáról*, azaz, a világ szórakozásairól is. Mert önök *nem a világból valók*, — mondotta az Üdvözítő. Nem kell tehát visszatérniök ahhoz, amit elhagytak.

Minden Istennek szentelt életet bizonyos fokú szigorúság jellemez. Az első fok pedig abban áll, hogy amennyire lehet, tartózkodjék az ember a még oly ártatlan, világias szórakozásoktól is.

Egy szóval, mindig résztvehetnek az ily előadásokon, ha a szórakozáson kívül komolyabb ok is fennforog, de sohasem a puszta szórakozás céljából.

Szünóra.

Az első osztályban.

„Miből lesz a felhő?” — Egyik leányka büszkén kivágja: „A felhő a vonat füstjéből lesz.”

Hittanórán.

Mózes történetét feleli egyik harmadosztályos kis leány: „Mit gondolt az Úr a csipkebokorból Mózesnek?” — „Vesd le saruidat, és gyere ide mesztálláb” — volt a határozott válasz.

Ki érti ezt?

Reggeli gyülekezés alatt az óvodában Vili mohón eszi a tízórait. Gondoltam, bizonyosan nem evett, azért megkérdeztem: „Mit reggeliztél, Vili?” — „Ebédet.” — „S mi volt az ebéd?” — „Hát, vacsora.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

15. ÉVFOLYAM.

1929.

5. SZÁM

TARTALOM: Jubiláljunk, örvendezzünk. — A nővérházak családi tűzhe-lye. Világosság melegség. — Királyhűség. — Gyermekeknél. A tekintély megszerzése és fenntartása. — Ratisbonne Alfonz. Alfonz megkereszteltetése. Mária-Alfonz a Jézustársaságába lép. — A jelenés színhelyének kibővítése. — Ministrálás. — Etienne Ker. János. 12. A Szeretet-egyesületek újraélesztése. 13. A Máriagyermek társ. keletkezése. — Kérdések-Feleletek. A szolgáló-nővér névnapja. — Üzenetek. — Szünóra.

Jubiláljunk, örvendezzünk!

(Ft. Verdier atyának 1929 március hó 1-én kelt körlevele.)

A jelen, 1929. év jubileumi év.

Tényleg, XI. Pius pápa ösztöne rendkívüli jubileumot engedélyezett minden keresztény hívőnek, 1929 jan 6-ról kelt enciklikájával. Ez a jubileum folyó év decem ber 31-éig tart.

Amint már említettem, rendkívüli jubileum, és különbözik a rendes, „szent év”-nek nevezett jubileumtól. Kezdetben csak minden századik év volt rendes, jubileumi év. Az első ünnepélyes jubileumot VIII. Bonifác pápa engedélyezte 1300-ban, és a történetírók az akkor Rómába jött zarándokok számát több százezerre becsülték. A következőt már 50 év múlva, 1350-ben tartatta meg VI. Kelemen pápa, II. Pál pápa pedig 1475-ben elrendelte, hogy minden 25. szent év legyen, és pedig karácsonytól karácsonyig bezárólag.

A szentévi búcsút, amely csakis Rómában nyerhető meg, a következő évben az egész világra kiterjeszti a Szentséges Atya, és meghatározza a feltételeket, amelyekkel az megnyerhető.

E rendes jubileumon kívül azonban másokat is engedélyezhet Őszentsége, és pedig papi élete nevezetesebb mozzanatainak emlékére. Nem egyszer megválasztatásának évfordulóján, ami az egész Anyaszentegyház örömeinek oka, máskor pedig ezüst vagy aranymiséje, esetleg püspökké szentelése évfordulójának emlékére.

A jelen jubileumot is ilyen évfordulónak köszönhetjük. Dicsőségesen uralkodó XI. Pius pápánk ez év végén, éppen december 20-án, ünnepli meg pappászentelésének ötvenedik évfordulóját. 1879 dec. 20-án történt az Rómában, a Lateráni Szent-János templomban.

Ötven éves áldozárság! Annyit tesz az, mint a lelkek ötven évi szolgálata: a szentmise-áldozat bemutatásával, a szentségek kiszolgáltatásával, az Isten igéjének hirdetésével, a lelkeknek Istenhez való vezetésével, az akaratok jóra hajlításával, a szívekben az istenszeretet megszilárdításával.

Ötven éven át rendkívüli kegyelmek elfogadása! Szentséges Atyánknál még az Anyaszentegyház legfőbb méltóságának magasztos, de egyben félelmes kegyelme is!

Mennyi ok a hála Isten iránt, akitől minden tökéletes jó származik! És vajjon mi tökéletesebb jó, mint az áldozárság, amihez a jelen esetben még tökéletesebb javak, úgymint: a püspöki méltóság, vagyis a papi hatalom teljessége, és még az az elsőrangú kitüntetés is járul, hogy ez a püspök egyúttal szent Péternek utóda és Jézus Krisztus földi helytartója is! Annál nagyobb jót tehát már el sem képzelhetünk, mint amit a minden hívők legfőbb Pásztorja ünnepelni készül az ő személyes jubileumán és az általános jubileumon, a nagyszabású évfordulón.

Arról a magaslatról, amelyre legfőbb méltósága őt helyezte, a Szentséges Atya nagyon jól látja a természetfölötti dolgok nagy értékét és nagyon megérti, hogy min-

den hálaadása e kitűnő javakért önmagában még kevés volna. Azért, mint a nagy, keresztény család közös atyja, összes gyermekeit felszólítja, hogy vele együtt örvendezzen és hálálkodjék.

Felszólítja őket, hogy vele együtt mondják: *Gratias agamus Domino Deo nostro; gratias Deo super inarrabili dono eius.* „Segítetek, úgymond enciklikájában, hogy méltóbb hálát adhassak Istenünknek azokért a kimonhatatlan kegyelmekért, melyeket a papi élet félszázada folyamán kaptam. Osszátok meg velem örömteljes hálámat.

Örvendezetek velem ez egész éven át, amely jubileumi év nemcsak számomra, de híveim mindegyike számára is, mert mindannyian részesülhetnek annak kimondhatatlan jótéteményeiben. Tágra nyitom meg számukra az Egyház kincstárát, hogy lelkük teljes megtisztulásban részesülhessen. Teli marokkal meritek számukra Jézus Krisztus, a szentséges Szűz Anya, szent Péter és Pál apostolok és az összes Szentek érdemeiből, amelyek le-téteményese én vagyok. Mint a szent búcsúk adományozója, bőségben és túlbőségben nyújtom azokat híveimnek.

Örvendezetek hát velem együtt! Az egész földkerekség jubiláljon az Urban! Szent, isteni örömbe merüljön ezen év folyamán Isten minden szolgája és az Egyház minden gyermeke!”

De mivel a keresztény öröm csak a jó Istennel való bensőséges egyesülésből áradhat ki, mert ő minden örömnök forrása, azért kell, hogy előbb megtisztítson és Istennel szorosabban egyesítsen bennünket a bűnbánat szelleme, a lelki örömnök főfeltétele. Ez teszi érthetővé a kötelező két böjti napot, amely első pillanatra szinte öszszeegyezhetetlennek látszik a jubileumi örömmel. A bűnbánat szellemének köszönhetjük tehát, ha a Szentséges Atyáéval egyesített örömünk és köszönetünk majd bensőségebb és Isten előtt kedvesebb lesz.

Igyekezzenek tehát, kedves nővéreim, hogy az ez évben nekünk felajánlott legteljesebb búcsút minél nagyobb mértékben megnyerhessék. Lehetőleg többször is nyerjék

el, mert ez hatalmukban áll. E célból pontosan teljesítsék a meghatározott feltételeket: templomlátogatásokat, külön imádságokat, külön böjti napokat, jámbor célokra adandó alamizsnát.

A mostani jubileumi év folyamán — szent Vince szelme és szokása szerint — kettőzött buzgósággal végezzék imáikat a szentséges Atya szándékaira. A szokottnál még többet is imádkozzanak, csak ne legyen ez hivatási kötelmeik rovására. Ez a buzgóság még fokozottabb legyen a jubileumi búcsú elnyeréseért végzett imáikban.

Ajánlják a jó Istennek áhítatosan legfőbb Pásztorunk szándékait: a bűnösök megtérését, hogy igazságban és szeretetben forduljanak Istenhez; az Anyaszentegyház elterjedését szent hitünk terjesztése és az Evangélium hirdetése által; és Üdvözítőnk diadalmas uralmát a földön, országának eljövetele és szent békessége által úgy az emberek, mint a nemzetek között.

Ez az áhítat könnyűvé lesz, ha megfontolják, milyen kiváló helyet tölt be a római pápa Jézus Krisztus Egyházában, s milyen előjogokat élvez és ígéreteket kapott annak a részéről, akinek a földön ő a képviselője. Halljuk csak, mit mond erre vonatkozólag szent Vince: „Szentséges Atyánk, a római pápa minden keresztény hívőnek közös atyja, az Anyaszentegyház látható feje, Jézus Krisztus helytartója, szent Péter utóda. Az ő személyében a pápának mondotta Üdvözítőnk: *Legeltesd bárányaimat, legeltesd juhaimat*, és neki adta át a mennyország kulcsait. Annyira felettünk áll a pápa, mintha nem is ember volna. Azért csakis az Üdvözítőben lássuk őt, és őbenne az Üdvözítőt.”

Ezek a kifejező szavak eléggé megvilágítják szent Alapítónk érzületét aziránt, aki a csalhatatlan igazság tan-székét tölti be. Azért mondjuk róla, hogy *szent Péter székéhez mindvégig hűséggel ragaszkodott*.

Ezek a szavak megértetik velünk azt az áhítatos tisztetletet és engedelmességet a szentséges Atya fennkölt, magas személye iránt, ami szent Vince gyermekeit min-

denkor eltöltötte, és amit mindenkor legértékesebb atyai örökségüknek tartottak.

A szentséges Atya fentemlített szándékaira ajánlják föl, kedves nővéreim, jócselekedeteik, áldozataik, munkáik és mindama jónak értékét is, ami bennük csak feltálható.

De különösen ajánlják fel mindig nagyobb számban és mindig jobb készüllettel és buzgósággal szentáldozásokat a pápa szándékára. Jól tudják, hogy ezek a Szentatyáért végzett szentáldozások, társulatuk hagyományos szokása. Eme hagyományos szokás szerint nemcsak a heti egy szentáldozást ajánlják föl a Szentatyáért, hanem egész különös buzgósággal végezzék érte a jubileumi szentáldozást is, és még különösebben a december 20-ait pappászenteelésének ötvenedik évfordulóján.

A jubileumi feltételek között alamizsna is szerepel, áhítatos célra. Ezt az alamizsnát oly mértékben adják, amint az lehetséges. Ha szükséges, majd a ház maga adja vagy egészíti ki az egyes tagok alamizsnáit, és pedig leginkább a hitterjesztés műveire.

Ha pedig egy nővér magánpénzéből ezen kívül akár mily csekély összeget akar a Szentatya kezéhez juttatni, ez nagyon helyes, gyermeki szeretetre vall. Ezt a második különleges alamizsnáját adja át szolgáló-nővéreinek, ez pedig a tartomány vizitátornőjének, aki majd az Anyaházba juttatja el az összeget.

Annak idején majd elvisszük úgy a nővérektől, mint a missióspapoktól egybegyűlt adományt Rómába és letesszük özsentsége, XI. Pius lábaihoz, amikor a nagyontisztelendő anyával együtt elzarándokolunk a Szent-Városba, hogy kifejezzük a pápa előtt szent Vince kettős nagy családjának hódolatát és áhítatos érzelmeit, és hogy ott, Rómában nyerhessük meg e rendkívüli jubileum búcsúját. Jó kívánságaik és imáik, tudom, elkísérnek majd oda, és szeretetteljes adományaikat is akkor nyújtjuk át.

Örvendezzenek tehát, kedves nővéreim, mert jubileumi év ez, a jubilálás éve. Örüljenek, de az Úrban örüljenek.

Örömük az Isten szívet is örvendeztesse meg, buzgóságuk, áhítatuk, istenszeretetük, áldozatkészségük megketőztetésével.

Örömük Szűz Mária szívet is örvendeztesse meg. E célból ne feledjék, hogy az 1929. év előkészület 1930-ra, azaz százados évfordulójára annak, hogy a Szeplőtelen Szűz Társulatukat oly anyai kitüntetésben részesítette.

Örömük szent Vince szívet is örvendeztesse meg, mert emlékeztükbe idézik, hogy 1830-ban az ő ereklyéinek diadalmas átvitele alkalmával látta Katalin nővér hármasszínben ezt a szívet, s ez volt kezdete az égi látomásoknak, amellyel ez a kiválasztott lélek kitüntettetett.

Örömük örvendeztesse meg édesanyjukat, a Társulatot is azzal, hogy hivatási szellemükben mindegyikük gyarapszik és megújul.

Ámbár hivatalosan nem nevezhetjük „szent év”-nek ezt a jubileumi évet, de igazságban és valóságban mégis a megszentülés éve legyen az úgy az egész Társulatra, mint annak minden egyes tagjára nézve is.

Adja Isten, hogy a Társulat lelkének hármasszín erejét: az alázatosságot, egyszerűséget és szeretetet jobban megértsék, szeressék és pontosabban gyakorolják. Adja Isten, hogy a szent fogadalmak betűjét, szellemét és a Társulatban szokásos gyakorlatokat megtartsák az ő egész finomságukban: szegénységük érezhető, engedelmisségük természetfölötti, tisztaságuk tökéletes, a szegények szolgálata serény és tevékeny legyen. Adja Isten, hogy aggodalmas gondossággal megtartsák a szabályokat és semmit se kedvezzenek a test és vér kívánságainak, azaz: az önszeretet sugallatainak, az akarat lanyhaságának, az „én” avagy a rokoni szeretet óhajainak.

Hanem ellenkezőleg, hűséges egyetértés uralkodjék majd közöttük és gyermeki ragaszkodás az előljárók iránt, akik a nagy szent Vince és a nagylelkű boldog Lujza Társulatának képviselői és folytatói.

És pedig mintegy szívük szükséglete legyen az az érület, szent hivatásuk szeretetének tanujele és biztos zá-

loga a hivatási szellemben és a művekben való állhatatosságuknak.

Örvendezzenek tehát az Úrban, kedves nővéreim. Ennek az örömmel, amit az 1929-iki jubileum rejt magában, a bűnbánat szelleme, az áhítat szelleme és az önmegtartóztatás szelleme legyen az életeleme és létoka.

Ebben a reményben vagyok Jézus és Mária szentséges Szívében

Kedves Nővéreimnek

alázatos szolgája
Verdier Ferenc
a m. t. m. á. általános főnök.

A nővérházak családi tűzhelye.

I. Világosság, melegség.

Abban a családban van a legnagyobb boldogság, ahol megvan a kölcsönös szeretet; ahol a szülők önzetlen szeretettel dolgoznak gyermekeikért, a gyermekek pedig minden garasukat, amit kerestek, odaadják a szülőknek, hogy annál melegebb és boldogabb lehessen a közös családi tűzhely.

Az ilyen családok tagjai, bármit tegyenek, mindig egymásra gondolnak, hogy milyen boldogok is lesznek majd otthon, a közös családi tűzhely körül. Bármily fáradtak lesznek is munka közben, ez a gondolat ad nekik erőt a munkára. Ha napközben kellemetlenség éri is őket, szívesen elszenvednek mindent, mert a családi tűzhely boldogsága kárpótlást nyújt érte. Ezzel a boldogító gondolattal kelnek reggel, és ez teszi édessé még éjjeli pihe-nésüket is.

Minden nővérház családi tűzhelye a legméltóságosabb Oltáriszentség. Ott trónol az Úr Jézus és mellette

van a jó, Boldogságos Szűz Anya. Nekik köszönhetjük lelkünk újraszületését a szent fogadalmak által. Az Úr Jézus meghalt értünk és önmagát adja nekünk naponta a szentáldozásban. Lehetséges-e ennél nagyobb szeretet? A szent Szűz az ő saját Fiát adta értünk a keresztfán, és adja nekünk mindennap a szentáldozásban. Találhatunk-e nálánál önzetlenebb édesanyát?

Ha mi igazán a jó Szűz Anya családi tűzhelyén akarunk melegedni, azt sehol máshol meg nem találhatjuk, mint a mi kis nővérházunk kápolnájának tabernákulumában, a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Ez az ő szeméfyne. Itt lát bennünket a legszivesebben, mert vele együtt kiengesztelhetjük az Úr Jézust az emberek megbántásaiért. A szent Szűz anyai szeretete semmit sem kíván oly forró vággyal, mint azt, hogy a szentségi Jézusnak kárpótlást nyujtsunk azokért a megbántásokért, a mik őt szeretete Szentségében érik.

Minden nővérnek szíve a legméltóságosabb Oltáriszentségnek egy-egy gyönyörű villanylámpája, amely folytonos összeköttetésben van a villamos központtal, a kápolnánkban levő szentségi Jézussal.

A villanylámpa önmagában véve csak egy kis üvegkörte, mely belül üres, de fel van szerelve a villamos áram befogadására. Ennek a villanylámpának a mindene a központi áram. Ezzel folytonos összeköttetésben kell, hogy legyen. Ha erre már nem képes, vége, meghalt. Helyéről örökre elmozdítják, hogy egy másiknak adhassanak helyet.

A kedves nővér szívének is folytonos összeköttetésben kell lenni a szentségi Jézussal. Ez a folytonos egyesülés teszi őt egyedül boldoggá, széppé és hasznossá az egész örökkévalóságon át. A villamosság, a mit a központ küld neki, benne gyönyörű isteni fénné és meleggé változik át a szegények és betegek, az árvák, az öregek és gyermekek szeretetteljes ápolására.

A szentségi Jézus nélkül a legjobb esetben sem vagyunk egyebek, mint egy hideg, sötét, önmagától világíta-

ni nem tudó üveg cserép, minden fény, minden melegség, minden boldogság nélkül. Csak arra kell vigyáznunk, hogy családi tűzhelyünkkel az összeköttetés mindig fennmaradjon. Ezért kell mindig csavarnunk egyet a szívünkön, a mikor érezzük, hogy a világ, a kellemetlenségek, betegségek, keserűségek meglazítják összeköttetésünket családi tűzhelyünk Napjával.

Akkor a központ, szentségi Jézusunk, folyton melegséggel, világossággal, boldogsággal fogja elárasztani a mi kis nővérszívünket. Ennek a villamos szerelője az Egyház a szentgyónásban és szeretett előjáróinkban.

De, vetheti ellen egyik-másik nővér, én a szentáldozásban úgy megigérttem az Úr Jézusnak, hogy az egész nap folyamán rá gondolok, és vele egyesülve maradok. De nem sikerült. Csakhamar olyan voltam, mint máskor, mérgeződtem, elkeseredtem.

Erre szent Péter bukásával felelhetünk. Ő is áldozott az utolsó vacsorán, és szenvedésében követte az Úr Jézust. Mégis megtagadta őt háromszor is, és pedig az ő jelenlétében. Ennek az volt az oka, hogy inkább természetes, emberi érzéseknek engedett. Inkább mint jóbarát kesergett a jóbarát szenvedése, mint tanítvány, a Mester elvesztése felett. Hiszen, ha halálra ítélik, és meghal, akkor vége van az ő jövőjének, az ő emberi számításainak is. Az Úr Jézus jelenlétében volt tehát szent Péter, de inkább az embert látta benne, mint az Istent. De az Úr Jézus rátekinített, és azonnal magába tért.

Mi is akkor veszítjük el a lelki egyensúlyt, akkor feledkezünk meg reggeli ígretünkről, amikor csak az embert látjuk előjáróinkban, nővértársunkban, a szegényben, gyermekben, stb, nem pedig a jó Isten helyettesét, aráját, gyermekét. Ilyenkor felejtjük el, hogy az Úr Jézus közelségében, jelenlétében vagyunk, és talán sokszorosan megtagadjuk reggeli jófellelteleinket.

De az Úr Jézus lát minket a szentségházból és szemrehányó szeretettel tekint reánk is, mint szent Péterre. És mi megérezzük ezt a tekintetet. Lelkiismeret-furdalás,

szégyen és fájdalom járja át szívünket. Bánatra gerjedünk, és elmegyünk szépen tisztelendő nővérünkhöz, hogy bocsánatot kérjünk. Vétkeztünk, mint szent Péter, de meg is térünk, mint szent Péter.

Lám, Judás nem tért meg, mert nem maradt az édes Jézus közelségében. Elszakadt tőle, nem tért vissza hozzá, azért el kellett pusztulnia. Ilyen júdáslelkűvé válhatik az a nővér is, aki nem igyekszik az édes Jézus tűzhelyénél fölmelegedni, vele állandó egyesülésben maradni, s ha hibázott, bánatos szívvel hozzá újból visszatérni. Az ilyen nővér nem is érzi a családi tűzhely boldogságát.

Azért mondja örvendezéssel a zsoltáros: *Ő a mi Urunk Istenünk, mi pedig az Ő legelőjének népe és kezes bárányai* (94, zs.) De ez a mi legelőnk nem kint a réten, hanem a tabernákulumban van, ahol a szentségi Jézus az édes Szűz Anya társaságában családi tűzhelyünk napja és központja, ahonnét a nővérszíveken keresztül árasztja jóságának melegét a szenvedő emberiségre.

(Folytatjuk.)

Királyhűség.

Egyik udvari tanácsos azt mondotta egy alkalommal a régens-királynénak: „Kevés egyént ismerek, aki oly őszinte, állhatatos és önzetlen hűséggel szolgálná a királyt és az államot, mint Depaul Vince. Tudja-e felséged — így folytatta — hogy a Párizsban történt zavargások alatt életét és egész házát a legnagyobb veszélynek telte ki, hogy megmentse a kancellár életét? Igen sokak kegyét veszítette el és rosszindulatuknak tette ki magát, csak azért, hogy felséged jámbor szándékait — az egyházi javakat illetőleg — szilárdan és hűségesen megvalósíthassa.” És a régens-királyné mindezt elismerte és helybenhagyta.

Gyermek nevelés.

(Nagyontisztelendő Inehelin (Enslén) anyától.)

(Folytatás.)

A tekintély megszerzése és fenntartása.

Tartózkodás. — Hogy hatással lehessünk a gyermekekre, szükséges, hogy bizonyos tekintélyünk legyen előttük, hogy meghallgassanak és tiszteljenek. És ez éppen nem ellenkezik az alázatossággal. Saját énünket félretéve, mint Istennek szentelt személyek, csakis úgy lehetünk kellő hatással gyermekeink lelkére és csak akkor meríthetnek kellő hasznót oktatásainkból, ha bizonyos szent tartózkodással vagyunk irányukban, mert ez tiszteletet gerjeszt bennük. Ha nagyon is közvellenek, pajtásokodók volnánk velük szemben, ők is hasonlóképpen tennének és nem sokat adnának oktatásainkra. Kell, hogy természetfölötti felsőbbség áradjon ki belőlünk, amit erényekkel még nagyban fokozhatunk; egy zordonság nélkül való, kegyes tekintély, amely a határozottságot a szelidséggel egyesíti.

Jóság. — Ha kicsinyeink között vagyunk, szinte a Szűz Anya képe táruljon eléjük; oly méltóságteljesek, tartózkodók, tiszták és jóságosak legyünk. Érezzék a gyermekek, hogy a jó Isten nevében és őérette áldozzuk fel magunkat közöttük. Ha a jó Istent bántják, az a mi szívünket is éri, s ha minket bántanak meg, azzal Isten ellen vétének. Amily mértékben meggyőződnek róla, hogy mi már mindenről lemondottunk és a magunk részére semmit sem kívánunk, ugyanolyan mértékben fejlődik ki lelkükben a hit szelleme.

Minden ügyük iránt anyai jósággal érdeklődjünk. Ez-

zel Isten jóságát éreztetjük és közöljük lelkükkel. A jóság azonban nem gyengeség; ellenkezőleg, az erőnek a gyümölcse az. Sok erőre van szükségünk, hogy állandóan uralkodhassunk magunkon, hogy ki ne mutassuk, ha valami egyéniségünket bántja. Sőt ilyenkor még jóságosabbak vagyunk, de azzal az alázatos jósággal, ami oly mély benyomást gyakorol a gyermekekre. Sohase lássanak érzékenynek, avagy részrehajlónak azok iránt, akikben több kedvesség vagy egyéb földi előny mutatkozik. Ha különösebben vonzódunk egyikhez vagy másikhoz, az a legszegényebb, a legtehetségtelenebb, a legvisszataszítóbb legyen.

Sohase tőrjünk a hízelgést, és ne csábítsanak el az ajándékok, amelyek igazán az ördög hálójának fonalai, azért nem őrizkedhetünk tőlük eléggé.

Mérték a parancsok osztogatásában. — Hogy megőrizhessük tekintélyünket, vissza ne éljünk vele. Tartózkodók legyünk a parancsok osztogatásában, és csekélységek miatt ne egykönnyen tiltsunk vagy parancsoljunk. Ne kívánjunk olyasmit, aminek megvalósítására nem képesek a gyermekek.

Előbb tanulmányozzuk akaratuk készségét, nehogy túlnehéz legyen számukra az engedelmség. Vannak gyermeklelkek, amelyek, ha egyszer nemet mondtak, semmi áron sem engednek belőle. Az ilyen makacs természetekkel szemben csak akkor alkalmazzuk az erőt és erőszakot, ha biztosak vagyunk benne, hogy célt érünk. Ha kudarctól tartunk, inkább ügyesen kerüljük meg a dolgot, anélkül mégis, hogy engedni látszanánk.

Ne adjunk sok parancsot, mondtuk már, hanem inkább könnyítsük meg a gyermekeknek azok teljesítését. Ha azonban kimondottunk valamit, ahhoz szilárdan ragaszkodjunk. Abban áll a nevelői tapintat, hogy alkalmas időben parancsol, és a gyermekek akaratát helyesen irányítja. Ne vaskezet, hanem jóságos, de határozott anyakezet érezzenek maguk fölött, amely a mélység szélén

biztosan vezeti őket. Ez az anyai szeretet legyen kiérezhető úgy a parancsok, mint a szemrehányások hangjából is.

Ne törjük meg, ne keserítsük el a gyermeket, ne ingereljük ellenszegülésre tekintélyünk gyakorlásával, hanem neveljük és irányítsuk akaratát. Értessük meg vele, hogy a makacsság és fejesség tulajdonképpen nagy gyöngeség, míg önmagának legyőzése az engedelmségben igen nagy erény és tisztesség reá nézve, mert Isten legfőbb tekintélyét ismeri el abban, akit az ő helyetteseül rendelt melléje.

Ne legyünk olyan zsörtölődő, mogorva növérek, akik mindenben rosszat látnak és örökösen beszélnek és pörölnék, amellet azonban sok mindennel nem törődnek. Beszéljünk keveset és halkán, de nyomatékkal. Néhány jól alkalmazott szó többet ér, mint egész áradata a fölösleges beszédeknek.

Egyenletes kedélyhangulat. — Örkdjünk magunkon, hogy lehetőleg mindig egyforma kedélyhangulatban mutatkozzunk gyermekeink előtt, nehogy változékony, szélszélyes kedélyhullámzást tapasztaljanak rajtunk, ami oly rossz benyomást kelt az ifjúságban. Mindig egyformák legyünk. Mennyi alázatosság kell ahhoz, hogy a különféle jó-rossz benyomások úrrá ne legyenek felettünk!

Ha fizikai vagy lelki szomorúság ér, küzdjük le, és csak az Úr szolgálóját, az önfeláldozó édesanyát lássák bennünk, aki elfelejti önmagát, hogy Isten kegyelmével csak kötelességének eljen. Ezzel gyakorolunk igazi tekintélyt a ránkbízottak felett.

Jó kedvünkben is nagyon vigyázzunk, nehogy elnevessük magunkat, amikor hibáikra figyelmeztetjük őket, mert ezzel mindenkorra elronthatjuk helyzetünket. Tréfálkozva se emlegessük gyermekeink régebbi hibáit. Változassuk meg jól a felhozott példákat vagy idézeteket. Ne annyira az engedetlen, rossz gyermekek példáiból merítsünk okulást, mert ez egyesekben rossz gondolatokat és kísértéseket ébreszthetne. Inkább a jópélda vonz másokat

is jóra. Az erénynek vonzó illata van, míg a bűn sajátos mérget bocsát magából, amely bizonyos időkben érezhetővé lesz.

Alakítsuk a tehetségeseket, gyámolítsuk a gyengéket, kutassuk ki a fegyelméletlenek rejtett jó tulajdonságait, s adjunk nekik kis megbízatásokkal alkalmat azok kifejtésére. Sokszor oly kevés kell hozzá, hogy a jónak csírája kifakadjon!

Ne hallgassunk az árulkodókra, és ne szerintük igazodjék eljárásunk. Ha könnyen és szívesen meghallgatjuk őket, nagyon is vissza élhetnek eme hajlamunkkal. A gyermekek legyenek arról meggyőződve, hogy mindenkor részrehajlás nélkül, egyedül csak az ő javukra és Isten nagyobb dicsőségére törekszünk.

Legyünk velük szemben is egyszerűek. Mutassunk nagy elnézést gyermeki gyengeségeik iránt, de azt soha se tűrjük, hogy a tekintélynek ellentálljanak, azt megvesseék, a kapott parancsokat kijátsszák avagy gúnyolják, vagy pedig annak teljesítésétől egymást visszatartsák.

Összefoglalás. — Maradjunk tehát Isten közelségében. Legyünk tartózkodók és titoktartók. Ne szaporítsuk a parancsokat, de határozottak és jóságosak legyünk. Ne engedjünk egykönnyen. S ha mégis meg kell tennünk, a tekintély sérelme nélkül tegyük. Ne vezessen a szeszély, ne tiltsunk céltalanul és túlzottan. Engedjük meg a gyermekeknek jókedvük szabad kitörését. A túlfeszített új könnyen eltörhetik.

Tapintattal irányítsuk akaratukat, tanulmányozzuk természetüket és arra törekedjünk, hogy mindegyiktől éppen csak annyit kívánjunk, amennyire képes. Egyesekkel csak szelíd szeretettel érünk célt, másokat észokok bírni rá a javulásra, ismét másokat csak szigorral és megfélemlítéssel bírnunk megfékezni.

Vigyázzunk, hogy ne ismételtessük fölöslegesen mindig ugyanazt. Arra törekedjünk, hogy gyermekeink féljének s egyben szeressenek is bennünket. Fontos dolog,

hogy kis szíveiket egészen megnyerjük és szinte kezeinkben tartsuk, hogy a jó Istenhez irányítva, neki hódolatul följánlhassuk őket. Az a tekintély, mely a gyermekek szívében gyökeredzik, sokkal nagyobb hatással van rájuk, a lélek mélyére hatol és az életre nevel.

Sokat tárgyaljunk a jó Istennel gyermekeink ügyeiről. Hívjuk minduntalan segítségül. Bizzuk őket az édes Szűz Anyára. Forduljunk gyakorta szent Őrzőangyalaikhoz is. S ha megtörténnék, hogy nehézségbe ütközik a fegyelem fenntartása, kettőztetett buzgósággal kérjük az égi szellemek segítségét, és majd nem egyszer tapasztaljuk, mily hathatósan és szeretetteljesen támogatnak bennünket nehézségeinkben.

(Folytatjuk.)

Ratisbonne Alfonz

a Csodásérem nagy megtérte.

(Folytatás.)

Eddig De Bussières báró elbeszélése.* De kövessük Szűz Mária kiválasztott gyermeke életének további fonálát kedves „Visszhang”-unk elbeszélése nyomán. Amint később látni fogjuk, a nagy Megtérten és szentéletű bátyját szent barátság és fontos események kapcsolták szent Vince kettős családjához is.

Alfonz megkereszteltetése.

Ez ünnepélyes keretek közt már január 31-én ment végbe. Amikor hosszabb megfontolásra és várakozásra intették, Alfonz a lelki újjászületés után epedő vágyában így kiáltott fel: „Hogyan! Az ötezer zsidó azonnal megkapta a szent keresztséget, mihelyt meghallgatták szent

*Relation authentique par M. le Baron Th. de Bussières.

Pétert, és engem megváratnának e szent ténykedéssel, engem, aki nem is az Apostolt, hanem az Apostolok Királynőjét hallottam!”

Patrizzzi kardinális, a szentséges atya, XVI. Gergely vikáriusa, maga végezte ezt az ünnepélyes aktust, amelyre akkor már az egész keresztény Európa felfigyelt. Mert a nagy csoda híre villámgyorsan elterjedt. Ne is csodálkozzunk rajta, hiszen szent Pál megtérése óta ilyen hirtelen, alapos és tökéletes megtérés, égi beavatkozással, nem történt.

A fiatal konvertita, az első századok katekuménáinak szokása szerint, a jezsuiták *del Gesu* (Jézusról nevezett) templomában hosszú, hófehér selyem öltözetben jelent meg, és a templom előcsarnokában foglalt helyet, amelyet zsúfolásig megtöltöttek kivált a Rómában időző francia előkelőségek, akik boldog honfitársuk rendkívüli kegyelmeiben osztozni kívántak.

Miután a kardinális elvégezte imádsát a főoltárnál, főpapi öltözetben, egész segédletével a keresztelendőhöz lépett és a szokásos kérdéseket intézte hozzá. Mindenkit meghatott a nemes és amellet oly szerényen alázatos magatartású fiatal embernek határozott, megfontolt, szinte erélyes válasza. Hiszen mindenki tudta, hogy ezzel egyúttal szakít minden földi, vagyoni és családi előnyökkel, és mindhalálig tartó, szakadatlan küzdelmeket és szenvedéseket vesz magára. Mikor nevét kérdezte a kardinális, a legmélyebb hála rezgett hangjában, amikor azt felelte: *Mária*.

Végre odahajthatta fejét, és az újjászületés vizében megtisztult lélek kimondhatatlan boldogságának sóhaja tört ki kebléből. Ajkain egy pillanatra túlvilági mosoly játszott, sápadt arcára a mennyei boldogság visszfénye verődött.

Akkor lehuilottak előtte az Egyház sorompói, s az újonnan megkeresztelt lelkének hófehér ártatlanságával és élő hitével az oltárhoz léphetett. Ott a kardinális kezéből mindjárt a bérálás szentségét vette fel. S amily mértékben részesült szíve-lelke a Szentlélek kegyelmeiben, ugyan-

olyan mértékben egész alakja szinte meggörnyedt annyi kegyelem és boldogság súlya alatt.

Erre az éppen Rómában időző nagy francia író és nevelő, Dupanloup abbé, szívbemarkoló beszéddel, anyanyelvén üdvözölte a szent Szűz kiválasztott gyermekét és pedig oly hévvel és bensőséggel, hogy mindenkinek szeméből könnyeket fakasztott.

Megkezdődött a szentmise. A boldog megkeresztelt áhítatos buzgóságában szinte megsemmisülve követte a szent ténykedés minden mozzanatát. De ki írhatja le boldogságának teljét, amikor a kardinálisnak meghatódottságtól reszkető keze ajkaira helyezte a szentostya alakjában hozzá először betérő Üdvözítőt! Eddig oly nyugodt, csendes áhítata most zokogásba fulladt és szinte félig eszméletlenül kellett helyére kíséni.

Mária-Alfonz a Jézustársaságába lép.

Miután a jó Pater Villefort vezetésével szent Ignác lelkigyakorlatait mély lelki magabaszállással elvégezte, Párizsba ment, ahol már kimondhatatlan örömmel és tárt karokkal várta őt Tódor fivére, aki akkor a bűnösök megtérítésére alakult *Notre Dame des Victoires* a (Győzelmekről nevezett Boldogasszony) testvérület élén nagy buzgógot fejtett ki.

Itt a kíváncsi tömeg szeme elől — mert a csodás megtértet mindenki látni és hallani akarta, — egy szerény kis intézetbe, a kedves nővéreink által vezetett Providence (Gondviselés) árvaházba rejtőzött, amelynek misézőpapja és lelki vezetője akkor Tódor fivére volt. Itt várta be, mint egykor szent Pál, majdnem folytonos imádság között a jó Isten reá vonatkozó szándékainak kijelentését, mialatt felbőszült családja előbb a legerősebb ostromnak vetette alá, hogy örültnek vélt szándékától eltántorítsa, mikor pedig ez nem használt, haraggal és megvetéssel tagadta ki minden örökségéből.

Nemsokára így írhatott: „Családom teljesen szabad-dá tett. És én e szabadságomat az Úrnak szentelem, és mátfogva életemmel együtt neki feláldozom, hogy Szűz Mária védnöksége alatt Izrael eltévedt fiainak megmentésére szolgáljon.“

Ugyanez év június 14-én már elvált a két testvér. Mária-Alfonz határozott már jövője felett. Miután a még rendelkezésre álló apróságoknak utolsó darabjait is kiosztogatta a nővéreknek, Toulouse-ba ment, hogy ott teljes szegénységben öltse magára a jezsuita-noviciusok öltönyét.

Isten akarata szerint ez a rend volt számára az a cönákulum, ahol tíz éven át nagy lelki buzgósággal készült Istentől neki szánt külön hivatására, hogy életét a zsidónép megtérítésére szentelje.

Ezen idő alatt Tódor bátyja, isteni sugallatra, volt hitsorsosainak megtérítésére egy katekumenátot szervezett. Miután kiváló egyéniségek, köztük társulatunk akkori főnökének, Etienne atyának véleményét is kikérte, terveit XVI. Gergely őszentségének lábai elé terjesztette és új missiójára szent áldását vette, még egy égi jelre várt, hogy teljesen bizonyos legyen a jó Isten akarata felől. „Azt kértem a jó Istentől, — mondotta később, — hogy, mielőtt munkához fognék, egy zsidógyermeket hozzanak elém oly célból, hogy azt szülőinek beleegyezésével megkereszteljem.“ S ime, mi történt?

Még aznap este fölkereste őt Aladel úr, tiszt. Katalin nővérünk gyóntatója. Tudtára adta, hogy a Szeretet egyik leánya — aki nem volt más, mint Rendü (Randü) Rozália nővér, — egy haldokló édesanyánál két zsidóleánykát talált. Az reábizta két gyermekét, hogy a katolikus hitben neveltesse föl. Aladel kérése az volt, hogy a két gyermeket fölvétesse a „Gondviselés“-ről nevezett árvaházba.

Tódor atya hálával vette az isteni jelt. A beteg ágyához sietett, ráadta a Codásérmet, és megkeresztelte az anyát. A szegény asszony épületes buzgósággal végezte el első szentáldozását, és nemsokára azon megnyugvás-

sal halt meg, hogy gyermekei a legjobb kezekben vannak. Ez a két kis leány tehát elsőbben nővéreink árvaházába került, később pedig mintegy alapköve lett a zsidók megtérítésére alapított *Notre Dame de Sion* intézménynek.

Tódor abbé még abban az évben, 1842-ben megvalósította boldog fivérének tett abbeli ígérését, hogy a „Providence“ árvaházban, ahol eddig csak szűk kis oratórium szolgált az istentisztelet megtartására, kápolnát épített a Szeplőtelen Szűz tiszteletére, hogy az iránta való hálájuknak örök *ex voto*-ja legyen. Alapkövét Párizs érseke tette le május hó 1-én, a kápolna szentelése pedig egy évre rá, szintén május 1-én ment végbe nagy ünnepélyességgel. De a szerény Mária testvér, amint akkor a buzgó jezsuita noviciust nevezték, egyik ünnepélyen sem vett részt; nem illett volna az a novicius szerénységéhez!

E kápolna oltárképe a Szeplőtelen Szűzet ábrázolja abban a helyzetben, amikor kezével intett Alfonznak, hogy letérdeljen. Az oltár jobb oldalán az *Emlékezzél* imája van márványköbe vésve, baloldalt pedig a szentély létesítésének oka és célja. Ebben a kápolnában, hálaból a nagy csodáért, azóta is mindennap eléneklik az *Emlékezzél*-t, Mária szeplőtelen Szívének tiszteletére.

(Folytatjuk.)

Ministrálás.

Szent Vince lelkére kötötte papjainak és klerikusainak, hogy soha se tőrjék, hogy az ő jelenlétükben laikus egyén szolgáljon a szent misénél. Vegyenek rochtót, és szolgáljanak maguk. „Az egyházi szabályok szerint — mondotta — a laikusoknak csak szükség esetén szabad segédkezniök. Mily szegény volna, az egyházi férfiúra, akinek kötelessége az oltár szolgálat, ha az ő jelenlétében más végezné azt.“

A jelenés szentélyének kibővítése.

(Nagyontisztelendő Lebrun (Lebrón) anyától.)

Kedves nővéreink minden oldalról nagy lelkesedéssel küldik be hozzánk kis szeretet-adományait az Anyaház kápolnájának kibővítésére. Megannyi arany- vagy márványszemcsék ezek. Értékes drágakövek, amelyeneket az Irás szerint a jeruzsálemi templom alapjaiba rejtettek el. Mind megannyi *ex-voto* fogadalmi táblácska, mely a Szeretet-leányai jövőre nemzedékének elbeszéli, hogy ez első évszázad Szeretet-leányai mennyire szeretik Szűz Máriát és mily hálásak iránta.

Az *Anyaház kápolnája* mindnyájunk részére az a szentély, amelyhez legédesebb emlékeink tapadnak.

Az *Anyaház kápolnáját* ahhoz az oázishoz hasonlíthatjuk, amely felé a pusztában utazók epedő vágya száll.

Az *Anyaház kápolnája* az Úrnak hajléka, amelyről a zsoltárossal együtt énekelhetjük: *Laetatus sum... Vigadok, mikor azt mondják nekem: Az Úr házába megyünk.* (Zs. 121, 1.)

Ha tehát a szent Szűz nagy jubileumának előkészítő évében a szívek a világ minden tájáról e drága Központ felé irányulnak, igen sokan tudni óhajtanak, mily változásokon megy keresztül ez a drága szentély a kibővítés és restaurálás pillanataiban. Zarándokoljunk tehát együtt oda és tekintsük meg.

I.

Lássuk elsőbben, milyen volt kis szentélyünk abban az időben, amikor a szent Szűz benne megjelenni méltóztatott. A mostaninál sokkal kisebb volt, körülbelül csak akkora, mint most a kápolna középhajója. A szentély nem volt fölemelve. A főoltáron az Üdvözítő szent Szíve

volt két imádó angyal között, jobbról-balról szent Mihály és a szent Őrzőangyal képe.

A szentély rácsa mellett jobbról szent József, balról szent Anna képe díszlett. A kápolna közepe táján jobbról-balról két mellékoltár volt: egyik a szentséges Szűz, a másik szent Vince oltára, amely alatt 1815-től 1830-ig a Szentnek ereklyéi pihentek. A főoltár mögött körülbelül másfél méternyi hely volt. Ott volt a sekresiye bejárata. Az oltárt szépen megvilágították a szentély ívezetének nyílásai. Akkor sem székek, sem padok nem voltak még a kápolnában, a nővérek részére csak a vasárnapi nagymisére tettek be alacsony padokat. A szegényes kápolnát csak 1837-ben szerelték föl padokkal. Ez volt az a kis szentély, amelyben az Ég Királynéja a kiválasztott nővérenek megjelent.

II.

Miután Szűz Máriának rendkívüli kegyelmei nemskára megszámlálhatatlan lelket vonzottak szent Vince családjába, ki kellett *szélesíteni sátorainak helyét.* (Iz. 54, 2.) Carrère generális anya egy, 1843-ban kelt körlevelében tudatja a nővérekkel, hogy új szemináriumot építenek, azután pedig megnagyobbítják a kápolnát. Erre azonban csak 1849-ben került a sor.

Tudjuk, mennyire sikerült az építésmérnöknek a kápolnán alapos bővítéseket eszközölni a nélkül, hogy a jelenés színterét megváltoztatta volna. Jobbról és balról körülbelül négy méterrel szélesbedett. A régi hosszfalakból pedig oszlopsorok maradtak meg, melyek a mostani hajót szegélyezik. Ez külön megoldásnak látszott. Mégis az évek folyamán hányszor szomorította az a tizenhat széles oszlop a jámbor zarándokokat vagy nővéreket, akik miattuk nem láthattak az oltárra és megvoltak fosztva a Szűz Anya ragyogó szobrának látásától is. Hányszor kiáltottak föl sóhajtván, valami ünnepélyes ceremónia után: „Szép volt. De én egy pillér mögött álltam, és semmit sem láttam!”

A szentély is bővült, mert hozzá vették az oltár mögött lévő sekrestyét is. Magát az oltárt két lépcsőzettel emelték, de a Szent Szűz mostani fehér márvány szobra, kilárt kezein a ragyogó fénysugarakkal, csak 1856-ban került oda. Maga a kormány adta hozzá a nyers anyagot, hogy ezzel elismerje a Szeretet-leányainak a kolera járvány idején tanúsított nagy szolgálatait.

A „Nagyhatalmú Szűz” oltára a jelenés helyén, azaz: a Szent Szűz, kezében a kisebb földgolyóval, — amit Katalin nővérünk annyira óhajtott, csak 1880-ban épített. Boldogemlékű Fiat főtiszt. atyánk készítette a jelenés ötvenedik évfordulója alkalmával.

1891-ben az oldalhajók fölé oratóriumok (tribünök) emeltettek, és egy kórus az orgona számára, mely kezdetben szintén az oltár mögött foglalt helyet.

III.

Mindezek a toldalékok megszorították ugyan a fő-rő helyeket, de ezzel arányban nem növekedett a kápolna levegőjének köbtartalma. És bizony, be kell vallanunk, hogy nagyobb zarándoklatok alkalmával, mint pl. november 27-ének nyolcadában, a Szent-Vince ünnep tikkasztó hőségében, egyes retraitek befejezése alkalmával, amikor még pótszékekkel is tele van a kápolna, nagyon elfogy a levegője.

Kicsiny tehát a kápolna. És a százados évforduló alkalmát nehezen vártuk már, hogy Szűz Máriának ezt a szentélyét az ő dicsőségére és tiszteletére és a Társulat jelenlegi szükségleteihez alkalmazva, restaurálhassuk.

Egyesek nagy bazilikáról álmodoztak, hogy tömegzarándoklatokat fogadhasson be, úgy, mint Lourdes. Nos, ezt az álmot több fontos indítók miatt nem lehetett megvalósítani. És jobb is, mert hiszen ez az 1830-iki szentély teljes átalakítását vonta volna maga után, már pedig mi annyira szeretjük az ősi kis kápolna kereteit.

Az ez évi restaurálásnak éppen az a célja, hogy a

kápolnának nagyobb terjedelmet, több levegőt, világosságot és némi művészi kifejezést adjunk, de amellel megőrizzük régi jellegét, beosztását, egyszerűségét. A kápolna ezentúl is a Jelenések kápolnája lesz, de világos, tágas és örömteljes, mint a hit, a remény és a szeretet. Külső méretei ugyanazok maradnak, de a fölülte lévő terem lerombolásával magassága jóval nagyobb lesz, s bolthajtásai a tetőig érnek. A szélesre nyitható, boltíves ablakokon a levegő kellőképpen beáramlik majd a fiatal és az idős nővérek oratóriumain keresztül. Több férőhelyet pedig, különösen a beteges nővérek számára, az énekesek oratóriumának két oldalt való meghosszabbítása által nyerünk. Az orgona kórusán tehát igen jó helyeket nyertünk a főoltárral szemben. Fölülte pedig, még egy oratórium létesül majd azon esetekre, amikor nagyon sokan vagyunk. Könnyebb be- és kiáramlás céljából az eddiginél több szárnyas ajtót is alkalmazunk a kápolna aljában.

A régi kápolna oldalfalaiból fenn maradt széles és masszív pillérek szintén eltűnnek, hogy kevesebb számú, karcsu, egészen a bolthajtásig felnyúló oszlopoknak adjanak helyet.

VI.

Úgy az anyagi, mint az erkölcsi rend úgy kívánja, hogy mielőtt építünk, előbb romboljunk. Erre oktat már a szeminárium is; nem egyszer egész életünk munkája is csak ebben áll. Kedves kápolnánkban is, mielőtt építhetnénk, előbb nagy rombolásokat kellett eszközölnünk, mert a régi falak és tetők nem bírták volna meg ezeket a rázkódásokat. De csak bizalom! A régi templom romjain új templom fog felépülni.

Óhajtandó volna, hogy a Szeretet minden leánya állhatatos energiával dolgozzék azon, hogy 1930-ra szíve mélyén egy kis „Szentek Szentjét” építsen, s ez igazán Szűz Mária temploma legyen. Sokan megkezdték már a munkát; mások azt hiszik, hogy még van idejük. Üssék

és rontsák le irgalmatlanul mindazt, ami a régi emberből még bennük van. Ezt a követ nagyon nehéz megmozgatni; nap-nap után üssük tehát! Az a gerenda minden erőlködésünkkel dacol; csak el ne veszítsük bátorságunkat. És amikor ez az első munka befejeződött, amikor áldozataink egymásra helyezett tégláiból felépültek a falak, akkor gyermeki áhítatunk hozzáfog a szentély szépítéséhez. És amint a Szeretet-leányainak nagylelkűsége folytán, az Anyaház kápolnájára küldött összegeikből márvány vagy kovácsoltvas korlátot, művészi ablakokat és mozaikképeket készíttethetünk, éppúgy szentélyünket is, a szent hivatásban gyakorolt minden egyes erővel szembé tehetjük.

Ez tehát a készületünk a százados évfordulóra. Az anyagi tervek szerint, amelyek már-már megvalósulásuk felé közelednek, lelki terveinket is örömteljes buzgósággal valósítsuk meg!... A távol keleten az a szokás, hogy úgy a nagy épületek, mint az apró kis házacskák alapjait is énekelve ássák meg. Hogy mit jelentenek a szegény hitetlenek részére ezek a mélabús avagy ritmikus melódiák, nem tudom. De a mi énekünk ima legyen; a nehézségekben való kitartásunk és élő hitünk imája. Ez kettős értéket ad majd igyekezetünknek és munkáinknak s kedvesebbé teszi azokat Szeplőtelen Anyánk szent Szívének.

Új életünk tehát jobban utánozza Példaképünk, Szűz Mária életét, mint elmúlt életünk. A Nagyhatalmú Szűznek új, fehér márványszobra sokkal szebb és tisztább lesz, mint a régi. Szíveink, amelyeket új hit és új szeretet forraszt egybe, alkotják majd azt az aranygömböt, amelyet a százados évforduló alkalmára a Társulat megigért a szent Szűznek.

Jegyzet. Ebben az aranygömbben helyezik majd el a Nagyhatalmú Szűz áldott kezeiben a szombatnapi szeretetfohászokat és tényeket, amelyeket már öt év óta gyakorolnak a Szeretet buzgó leányai.

Étienne Keresztelő János

XIV. általános főnök életrajza.

1801 - 1874.

12. A Szeretet-egyesületek újraélesztése.

Az ősi, szent Vince és boldog Lujza által létesített Szeretethölgyek egyesülete Párizs plébániáin és a vidéken is, egészen a 18. század végeig működtek. A forradalom viharai azonban minden más vallásos intézménnyel együtt ezeket is elsöpörték.

Az 1839. év vége felé egy kiválóan nemes és vallásos asszony, Vavas seur grófné, kegyeletből meglátogatta szent Alapítónk szülőföldjét, ami akkor még eredeti szegénységben és pusztaságában volt a hívők kegyeletének tárgya. Ott volt a kis kunyhó, amelyben a nagy szent napvilágot látott, a százados tölgy, amelynek lombjai alatt oly szívesen imádkozott, a régi templom, amelyben megkeresztelték, és a buglosi szentély, amely oly gyakran volt tanuja a Mennyek Királyasszonya iránt kifejezett gyermeki áhítatának és szeretetének.

E szerény, kedves helyeket látogatva, eszébe jutott ennek a jámbor úrnőnek, hogy ez a nagy Szent mily kiváló szerepet juttatott a nőnek, még a világi hölgyeknek is, az irgalmas, apostolkodó szeretet gyakorlásában. Sajnálta, hogy ezek a szép szeretetművek nem léteznek már. De vajjon nem lehetne-e újból megszervezni?

Visszatérve Párizsba, mint valamikor Goussault elnök-né szent Vincét, ő is fölkereste lelki vezetőjét, Etienne urat, aki akkor még az anyaház prokurátora volt, és előadta neki gondolatait, terveit. Etienne szent Vince fia volt abban is, hogy érett és hosszas megfontolás nélkül soha sem cselekedett. De most az egyszer annyira időserűnek,

sőt szükségesnek látta a dolgot, de meg az ő titkos óhajainak is annyira megfelelt, hogy haladéktalanul beleegyezett abba, hogy nevezett grófné hozzáfogjon a Szeretet-egyesületek megszervezéséhez.

Az első alakuló gyűlésre 12 hölgy jött össze Vavasieur grófné lakásán. Etienne úr elnökölt. A több, mint kétszáz év előtt szent Vince által szerkesztett szabályok szemmel tartásával elkészítették az új egyesületek szabályainak tervezetét és elhatározták, hogy próbaképpen megalakítják az egyesületet, és pedig Párizs legszegényebb és legelhagyottabb városrészében, a Saint-Marceau külvárosban. Vavasieur grófné lett az elnöke, és nagy buzgósággal fogott vállalatának keresztülviteléhez. A szabályzathoz híven, az egyesület szorosán kapcsolódott a Szent-Medárd plébániához és a Fakard-utcában működő Szeretet-leányaihoz, akiknek főnöknője akkor Rozália nővér volt. Áldozatkész buzgósága oly nagy volt, hogy ez a tizenkét hölgy a Szeretet-leányaival együtt már az első évben 5000 szegénylátogatást végzett és 10.600 franknyi segílyt osztott ki.

Csakhamar más plébániák is követték a jó példát, és mindenfelé alakultak hasonló egyesületek úgy Párizs különböző plébániáin, mint a vidéki városokban, sőt külföldön, még tengerentúl is kiterjedt működési köre. Etienne atya 1851-ben így ír jelentésében: „Még Szmirnában is boldogan beszélnek egyesületük jótéteményeiről. Ennek a városnak utcáit hatvan jótékony nő járja be és mindenféle a szeretet jótéteményeit hintegeti, szabályzatukat pontosan betartja és a hitlenség és tévely sötétségében is elragadó látványul szolgál Istennek, az angyaloknak és az embereknek.”

Sokat beszélhetnénk a Szeretet-egyesületek jótékony munkásságáról és nagyszerű eredményeiről. De Etienne atya sok más alkotásáról is meg kell még emlékeznünk, azért úgyszólván csak összefoglaló rövid jelentésekre kell szorítkoznunk.

13. A Máriagyermek társulatának keletkezése.

Említettük már fentebb, hogy a kolerajárvány idején elárvult gyermekek fölkarolásában a missióspapok nagy buzgóságot fejtettek ki. Mindenféle árvaházakat létesítettek s ezekkel kapcsolatban különböző műhelyeket állítottak fel, amelyekben az iskolákból kimaradt fiatal leányok a Szeretet-leányainak vezetése mellett leginkább a varrásban nyertek teljes kiképzést, sőt a műhely kenyerüket is biztosította.

A nővérek különös gonddal őrkdtek pártfogoltjaik ártatlanságának megőrzése fölött, és hogy lelkükben az isteni és erkölcsi erények virágai mély gyökeret verjenek.

E célból a nővérek akkori igazgatója, Aladel úr, az Isten szüzi Anyjának megbizásából, külön társulatba tömörítette azokat a fiatal leányokat, akik épületes magukviselkedéssel és bensőségebb áhitattal tűntek ki a többi közül. Az első kísérleteket néhány ilyen párizsi varró-műhely leánykái között tette meg, és nagyon kielégítő, vigasztaló eredményeket ért el. E szép siker felbátorította. Most már rendszeresen megszervezte és összeállította szabályzatát a Szeplőtelen Szűz védnöksége alá helyezett társulatnak. A tagok a Szeplőtelen Szűz Mária gyermekei szép nevet viselnek, és szabályzatuk minden pontja Szeplőtelen Anyjuk nagyobb tiszteletét, szeretetét, tiszteletének terjesztését és erényeinek követését kívánja tőlük.

A Mária-társulatok nagy gyorsasággal terjedtek el a Szeretet-leányainak intézeteiben és hatásuk csakhamar érezhetővé vált. Különösen a leányifjúság körében az áhitatos jámborságnak és női erényeknek igazi iskolája lett.

Etienne atya nem nézhette hidegen szent barátjának szép művét. Nagy öröme telt a Mária-társulatok eredményes működésében, és gyors elterjedésében. Azért a maga részéről is mindent megtett támogatásukra. Amikor a szolgáló-nővérekkel érintkezhetett, mindenkor érdeklődött

az iránt, vajjon Szűz Mária megbizásának eleget tettek-e már az ő társulatának megszervezésével. A fiatal leányokban is minden alkalommal éleszeni iparkodott égi Anyjuk iránt való tiszteletüket és szeretetüket.

A Mária-társulatok kánoni jóváhagyása azonban még nem volt meg, és lelki kincsei sem voltak. Azért Etienne atya az 1847. évi római utazása alkalmával kieszközölte a szentséges Atyától, hogy a Szeretet-leányainak minden intézetében kánonilag megszervezhessék a Mária-társulatot. Őszentsége mindama búcsúkkal is ellátta, amelyeket a Rómában létesített Mária-kongregációk élveznek.

Az Egyház fejének jóváhagyása és áldása még fokozottabb mértékben felvirágoztatta a Mária-társulatokat. A fiatal leányok ezrei kérték a kegyelmet, hogy Szűz Mária kiválasztott gyermekei sorába fölvétessenek, s a legépületesebb esetekkel igazolták, hogy szép nevükre méltókká is lettek.

Etienne atya összegyűjtölte ezeket az épületes eseteket és kiadatta a *Mária-gyermekek évkönyvét*, hogy az egyesek épületes példája, újabb buzdulásul szolgáljon a többieknek. Aladel urat is fölkérte, állítana össze e fiatal leányok használatára alkalmas imákat és áhítatgyakorlatokat. Ez örömmel engedelmeskedett, és 1850-ben rendelkezésükre bocsátotta a *Máriagyermek Kézikönyvét*. Mindjárt első kiadásai elérték az 50.000 példányszámot.

Minden egyéb alkalmat is fölhasznált, hogy támogassa ezt a kedves művet. 1854-ben, a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának kihirdetése után, körlevelet intézett misszióspapjaihoz, amelyben lelkes szavakkal buzdítja őket, a Mária-társulatok megszervezésére és vezetésére.

„Ez az intézmény, úgy látszik nekem, a leghathatósabb eszközök egyike a népek megjavítására. Ezek a társulatok a fiatal szívek egész sokaságát óvják meg száradunk romlottságától. Ők viszont családjaikat is megnyerik a jónak, és úgy a városokban, mint a falvakban is egészen új vallásos áramlatok keletkeznek. A fiatal leányok soraiból nagyszámú hivatásokat is eszközöl az

áhitat szelleme, pedig e társulatok nélkül talán a világ romlottságának estek volna áldozatul. Azért ezek fölkarolása és támogatása elsőrangú terjesztése Isten nagyobb dicsőségének és a lelkek üdvének. Szűz Máriának is leginkább ezzel mutathatjuk be hódolatunkat, és legbiztosabban nyerhetjük meg kegyeit.”

Etienne atya élete utolsó éveiben igazán gyönyörködhetett e kedves mű nagy elterjedésében. Alig huszonöt évvel az első társulat keletkezése után, már ezeregszáz Máriatársulat volt a világon, magában Párizsban több mint hatvan. A Szeretet-leányainak buzgóságával elterjedtek még Algériában, Egyiptomban, Szíriában, Észak-és Délamerikában, sőt Kína fővárosában is látjuk, mint csoportosulnak a munkásosztály leánygyermekei Szűz Mária liliosos zászlaja köré.

(Folytatjuk.)

Kérdések — Feleletek.

Hogyan tartsuk meg a szolgáló-nővér névnapját?

A Szokások könyve azt mondja:

A nővérek kifejezik jókívánataikat, és csupán egy virágcsokrot és szép, de egyszerű képecskét nyújtanak át, azért, hogy megőrizték a szegények szolgálóihoz illő szegénység szellemét. — Az nincs meghatározva, vajjon természetes, avagy művirágból álljon-e a csokor, azért tekintettel lehetnek ebben a kápolna szükségleteire is.

A bejáró gyermekek egyszerűen virágcsokorral köszöntik fel a szolgáló-nővert, — mondja tovább a Szokások könyve — ajándékot nem szabad adniok. — Megtillja tehát, hogy a nővérek a gyermekekkel vagy alkalmazottakkal vétessék meg erre az alkalomra azt, amire a tisztégekben szükség lehet.

A bentlakó gyermekek kis kezimunkákat ajánlhatnak föl a szolgáló-nővérnek akár a kápolna részére, akár pedig jótékony célból kisorsolásra. De e kezimunkák anyagának költségeit in-

kább a nővérek fedezzék magánpénzükből, mindenkor szem előtt tartván az egyszerűség és szegénység szellemét. — A bentlakó gyermekekhez számíthatók a munkatermekben vagy műhelyekben dolgozó leánykák is.

Etienne atya azt mondja erre vonatkozólag az 1844 aug. 4-éről kelt körlevelében: „A nővértársak legfőbb egy képet vagy hasonló értékű kegytárgyat ajánljanak fel szolgáló-nővé-
rüknek. Jól tudom, hogy a nővérek ezt azt alkalmat sokszor arra használják fel, hogy a kápolnát valamely hiányzó tárggyal ellássák. De tegyék ezt inkább máskor, nehogy szokássá váljék.”

Nos, azóta már egészen átment a közszokásba, hogy a nővérek valami ajándékkal kedveskedjenek szolgáló-nővé-
rüknek. Ezt Etienne atya körlevelének szövege is megengedi. A főtisztelendő főnökök is helyesebbnek tartják, ha fölösleges és céltalan virág avagy kegytárgy helyett a nővérek a ház, a kápolna vagy az egyes művek részére szereznek be valami hasznos tárgyat, természetesen mindenkor szem előtt tartva az egyszerűség kívánalmait. Ez örömteljesebbé és szívélyesebbé teszi a családi ünnepeket is.

De azt a visszaélést már nem tűrhetik a drága előjárók, hogy a nővérek névsorát körötessék és neve mellé mindegyik odairja, mennyit áldoz e célra magánpénzéből, s még hozzá ezt a listát a szolgáló-nővé-
rnek is átadják, mert ez sértő összehasonlításokra adhat alkalmat. Azt pedig, hogy egyes nővérek külön ajándékkal kedvekedjenek, ft. Fia atya határozottan megtiltotta 1895 dec. 8-áról kelt körlevelében.

Gyűjtés a nővérek között a legnagyobb diszkrécióval történhetik. Sőt a legjobb módja ennek az, ha egy dobozt állítanak fel, amibe kiki láttatlanul teszi kis adományát, ha van miből, avagy nem tesz bele semmit, ha nincs.

A nővértársak névnapjáról nincs említés a Szokások könyvében. Dérieux anyának 1885 febr. 2-áról kelt körlevelében ezt olvassuk: „Az egyes nővértársak névnapját ne ünnepeljék meg a házakban. Elégedjenek meg azzal, hogy szokásaik értelmében szolgáló-nővé-
rük névnapját megünnepelik.”

Az igaz, hogy gyermekeinket az iskolákban, árvaházakban stb. háladatosságra kell nevelnünk, azért mindegyik csoport kifejezi jókívánatait osztályfőnökének vagy vezető nővé-
rének. De itt is nagyon vigyázzunk arra, nehogy fölösleges kiadásokat vállaljanak vagy túllépjék az egyszerűség határait. A

nővértársak egymásközt is tartsák be a fentemlített körvelé-
utasítását, és legfőbb egy-egy képecskével lepjék meg egy-
másat. Ilyenkor nincs Benedicamus sem, azaz társalgás az asz-
talnál.

Üzenetek.

Leányintézeinknek. — A Szalézi szent Ferenc által alapított és szent Alapítónk által évtizedeken át vezetett *Visitációs-rend* (Szaléziánák) betelepültek édes hazánkba is, és a fővárostól háromnegyed órányira, Érden, (Fehér m.) leánynevelő intézetet nyitottak. Nem iskolákat, hanem továbbképző tanfolyamokat tartanak fenn. Növendékeik a társadalmi műveltséghez megkívánt tárgyakon kívül leginkább a modern nyelvekben, mint: angol, francia, olasz és német nyelvekben nyernek alapos oktatást és pedig oly szerzetesnők által, akiknek az illető nyelv anyanyelvük. Zenét, rajzot, festést is tanulhatnak és gazdasági kiképzést is nyerhetnek. Iskolából kimaradó nagyobb leányainknak vágy ismerőseinknek ajánljuk ez intézetet, mert még ismeretlen, és nagy anyagi gondokkal küzd. Kívánatra prospektussal szolgál.

Kórházainkban, s egyéb szeretetművekben működő kedves nővéreinknek. — Örömmel hozzuk tudomásukra, hogy a *Segítőkönyvecske* olyanok számára, akik jó életgyónást akarnak végezni, új kiadásban elkészült és ismét megrendelhető! Egy-egy füzetke ára 20 fillér. Adja Isten, hogy kedves nővéreink buzgólkodása folytán, sok-sok bűnös lelket segítsen alapos lelki tisztulásra és igaz megtérésre.

Mindenkinek. — Az 1930-as nagy, jubileumi évünkben főisztelendő generális-atyánk óhajta szerint, lehetőleg minden társházunkban *triduumot* tartunk majd a Csodásérmű Szűz Anya tiszteletére. Mivel a *Csodás Érem története* című kék füzetkéből már csak egy-két ezer van raktáron, egy jóval kisebb *Csodás-Érem* című füzetkét adtunk ki. Az égi jelenéseket tartalmazza rövid kivonatban, és több csodás esetet közöl az érem viselésével kapcsolatban. Egy-egy füzetke ára szintén csak 20 fillér, azért könnyen terjeszthető.

Boldog Anyánk nagy életrajzának nyomtatását Isten kegyelmével megkezdhetjük, és reméljük, hogy néhány hónap mulva kedves nővéreink kezéhez juttathatjuk a megrendelt példányokat. De még igen sok nővérház nem válaszolt jó föltisztelendő atyánk ama kérdésére, hány példányt lehet belőle jötevőik vagy ismerőseik körében elhelyezni.

Szünóra.

Címzések a mennyországba.

Kis árvaink leveleket írtak a Mikulás bácsinak és később a Jézuskának. A címzéseken jót mulattunk:

1. Méltóságos Miklós püspök, mennyei úrnak, Mennyország.
2. Méltóságos királyi Jézuskának, a Mennyországba.
3. T. c. Mennyei Jézus Krisztus, Mennyország.
4. T. c. Szent Péter adja át názáreti Jézuskának. A mennyország ajtajánál.
5. T. c. Mennyei király Jézus Krisztus. Szent Péter utca 64. szám. Mennyország.

Meglepetés.

Nagymosásra készülünk a katona kórházban. A nővér kéri a hozzánk beosztott katonát, hogy rakjon tüzet a mosóban, az üst alá. Ez alatt a nővér bevásárlás céljából a városba ment, majd a vacsora elkészítéséhez fogott. Ekkor jelenti a katona, hogy: „Már forr.” — Mire a nővér azt mondja: „Majd lemegyek.” — Előbb azonban még a kertbe megy. A katona azonban utána kiált: „Kedves nővér már nagyon forr!” — „Mi forr hát?” — „A ruha,” — feleli a másik. Ijedten szalad le a nővér és kétségbeesetten látja, hogy a katona az egész kiválogatott ruhát, fehérét, kéket mind belerakta az üstbe. Amíg szedik ki a forróvízből, aggódva kérdi a nővér: „A kalapokat (kornettot) is bele rakta?” — „Azokat nem, — feleli a katona, — mert félttem, hogy özsze gyűrődnek.”

KÖZPONTI LAP

Havi közlemények
szent Vince Szeretet-leányai számára.

15. ÉVFOLYAM.

1929.

6. SZÁM

TARTALOM: Emberi szempontok. — A nővérházak családi tűzhelye. — Gyermek nevelés. Önfeláldozás a nevelésben. — Az iskolai felszerelésekről. — Az isteni Gondviselésbe vetett bizalom. — Ratisbonne Alfonz. Mária atya igazi hivatása. — November 27-e az Anyaházban. — Bizony, bizony mondom nektek. — A Központiház Órangyal-társulatának beszámolója. — Etienne Keresztelő János. 14. A piros skapuláré. — Kérdések. — Feleletek. — Szünórák.

Emberi szempontok.

(Föltisztelendő Verdier (Verdié) generális atyától.)

Szálljunk vissza az emlékezet szárnyán az 1659-i júl 31-ére. Dicső Alapítóinkkal élükön a társulat épen tanácsot tart, hogy megbeszélje az előforduló ügyeket. Vegyünk részt mi is ebben a tanácskozásban, nem azért, hogy hozzászóljunk, hanem inkább, hogy néhány gyakorlati tanulságot merítsünk belőle.

A szent aggasztánnak mindinkább fokozódó lábbaja miatt most már rendszerint a Szent-Lázár társalgójában történik ez a tanácskozás. Vince úr elnököl, és pedig azal az atyai tekintéllyel és természetfölötti méltósággal, ami annyira jellemzi őt és arcvonásain is visszatükröződik. Jobbján ott ül hűséges rendtársa Portail úr, aki tanácsadója és a Szeretet-leányai társulatának első igazgatója. Lujza anyánk és három tisztli-nővére rangsorban csat-